

РЕШЕНИЕ

№ 538

гр. София, 29.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 15.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6694** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО Е ПО РЕДА на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.121, ал.1, т.1

ЗДСл.

Образувано е на основание изпратена от Народното събрание постъпила жалба от И. М. С. от [населено място] против Заповеди №ДС-193 и №ДС-195 и двете от 22.05.2019 г., издадени от Председателя на Народното събрание. Със Заповед №ДС-193/22.05.2019 г. на основание чл.81б, ал.5 ЗДСл е прекратено временното преместване на жалбоподателя на длъжност Директор Дирекция „Управление на собствеността“ в Министерство на правосъдието и е разпоредено, считано от датата на връчване държавният служител да заеме длъжността Главен секретар в Народното събрание. Със Заповед №ДС-195/22.05.2019 г., издадена на основание чл.107, ал.1, т.7, вр. чл.7, ал.1, т.6 и чл.108 от ЗДСл, т.1 от Класификатора на длъжностите в Народното събрание, утвърден със Заповед №АД-950-05-26/08.02.2019 г., е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя за длъжността Главен секретар в Народното събрание, считано от датата на връчване на заповедта. Иска се отмяна на двете заповеди като незаконосъобразни по изложени съображения. Претендира се и присъждане на разноски.

Ответникът Председателя на Народното събрание, чрез процесуалните си представители в съдебно заседание оспорва жалбата. Подробни съображения за нейната неоснователност, както и за законосъобразност на оспорените актове са изложени в представени по делото писмени бележки.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от административната преписка по издаване на оспорените актове, Правилника за работа на администрацията на Народното събрание, в редакцията му към момента на назначаване на държавния служител и към момента на прекратяване на служебното му правоотношение, ведно със съответните заповеди за неговото изменение, както и класификаторите на длъжностите в Народното събрание, утвърдени със Заповед №АД-550-05-35/30.03.2015 г. и със Заповед №АД-950-05-26/08.02.2019 г.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.149, ал.1 АПК срок, доколкото и двете заповеди са получени от лицето на 22.05.2019 г., а жалбата против тях е входирана при ответника на 03.06.2019 г. Жалбоподателят е надлежна страна, като адресат на оспорените актове. Предвид това жалбата му е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, съдът я намира за частично ОСНОВАТЕЛНА.

От събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства се установява, че оспорващият И. М. С. е заемал длъжността Главен секретар в Народното събрание, като служебното правоотношение е възникнало на основание Заповед №84/18.05.2015 г. По силата на Споразумение по чл.81б ЗДСл от 09.05.2017 г. и след издаване на Заповед №ДС-050 от същата дата на Председателя на Народното събрание, считано от 10.05.2017 г. до изтичане на срока на временното преназначаване на Л. Б. В., но не повече от 4 години същият е преместен от длъжността Главен секретар в Народното събрание на длъжността Директор Дирекция „Управление на собствеността“ в Министерство на правосъдието. С писмо изх. №01-00-49/20.05.2019 г. Министъра на правосъдието е отправил искане до Председателя на Народното събрание за предприемане на действия за издаване на заповед за предсрочно прекратяване на временното преместване на служителя, считано от 22.05.2019 г. В писмото не са изложени мотиви. Предвид това и на основание чл.81б, ал.5 ЗДСл Председателя на Народното събрание е издал оспорената в настоящото производство Заповед №ДС-193/22.05.2019 г., с която е прекратено временното преместване на жалбоподателя на длъжност Директор Дирекция „Управление на собствеността“ в Министерство на правосъдието и е разпоредено, считано от датата на връчване, държавният служител да заеме длъжността Главен секретар в Народното събрание. Видно от отразеното върху същата, тя е получена от служителя на 22.05.2019 г. На същата дата, но със следващ номер ДС-195, на основание чл.107, ал.1, т.7, вр. чл.7, ал.1, т.6 и чл.108 от ЗДСл, т.1 от Класификатора на длъжностите в Народното събрание, утвърден със Заповед №АД-950-05-26/08.02.2019 г. е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя за длъжността Главен секретар в Народното събрание, считано от датата на връчване на заповедта, 22.05.2019 г. В мотивите на акта е прието, че служителят И. М. С. не притежава необходимите минимални изисквания за заемане на длъжността „Главен секретар“, съгласно класификатора на длъжностите в Народното събрание, утвърден със Заповед №АД-950-05-26/08.02.2019 г. на Председателя на Народното събрание. Това е констатирано в изготвена в тази връзка докладна записка /лист 111 от делето/. И тази заповед е връчена на служителя на 22.05.2019 г.

От приложените по делото доказателства е видно, че Класификатор на длъжностите

в Народното събрание е утвърден със Заповед № 950-05-26/08.02.2019 г. на Председателя на Народното събрание. За длъжността „главен секретар“ е предвидено, че лицето следва да отговаря на следните минимални изисквания: образователно-квалификационна степен „магистър“ по специалността „Право“ и придобита юридическа правоспособност. Не се спори, а и от приложените по делото доказателства е видно, че жалбоподателят не отговаря на това изискване. Видно от Класификатор на длъжностите в Народното събрание към момента на назначаването му за главен секретар през 2015 г. това изискване не е било предвидено. За заемане на тази длъжност към онзи момент минималното изискване за заемане на длъжността е било образователна степен магистър. Видно от приложените по делото доказателства оспорващият е със завършено висше образование, квалификация „Машинен инженер“, специалност „Двигатели с вътрешно горене“. Предвид това съдът приема, че към датата на назначаването му за Главен секретар същият е притежавал изискуемото от Класификатора на длъжностите, утвърден със Заповед №АД-550-05-35/30.03.2015 г. образование.

Фактът, че жалбоподателят се е явил за да заеме длъжността, на която е бил възстановен след прекратяване на временното му преместване на 22.05.2019 г. е установен с представена от ответника „Справка за събитията от системата за контрол на достъп на НС“, в която е отразено кога е влязъл и кога е излязъл оттам.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът приема, че Заповед №ДС-193 от 22.05.2019 г., издадена от Председателя на Народното събрание, с която е прекратено временното преместване на жалбоподателя на длъжност Директор Дирекция „Управление на собствеността“ в Министерство на правосъдието и е разпоредено, считано от датата на връчване държавният служител да заеме длъжността Главен секретар в Народното събрание е издадена от компетентен орган - Председателя на Народното събрание, който съгласно чл.8, ал.1, т.12 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, обн., ДВ, [бр.35](#) от 2.05.2017 г., в сила от 2.05.2017 г., изм., бр.34 от 20.04.2018 г. е орган по назначаването на главния секретар на Народното събрание. Съгласно чл.81б, ал.5, изр. второ ЗДСл именно органът по назначаването на изпращащата администрация издава заповед за прекратяване на преместването.

При издаването на тази заповед са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт. Актът съдържа необходимите реквизити, включително и разпореждане, че считано от датата на връчването ѝ държавният служител следва да заеме длъжността Главен секретар в Народното събрание.

Спазена е специфичната процедура по предсрочното прекратяване на преместването, която изисква искане на органа по назначаването на приемащата администрация отправено до органа по назначаване на изпращащата администрация. Тези предпоставки са изпълнени, като за органа по назначаването от изпращащата администрация не съществува възможност да откаже да издаде такава заповед за прекратяване.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. От приложената на л.111 от делото докладна записка се установява, че във връзка с постъпилото писмо от Министъра на правосъдието, съдържащо искане за предсрочно прекратяване на временното преместване на служителя, Директора на дирекция „УЧР“ се е свързал с него, уведомил го е за писмото и съдържанието му, а на следващия ден, при личното му явяване лично се е запознал със съдържанието му. С така извършените действия съдът приема, че служителят е надлежно уведомен за производството по чл.81б, ал. 3ЗДСл, въпреки че такова уведомяване не се изисква от закона. Не се изисква становище от служителя, което да налага неговото уведомяване, тъй като в случая за прекратяване на преместването неговата воля няма значение. С оглед на това съдът приема, че не е нарушение и то от категорията на съществените фактът, че веднага след запознаване с писмото на Министъра на правосъдието на служителя е връчена издадената на основание чл.81б, ал.5 ЗДСл заповед. Предвид изложеното, съдът приема, че при издаване на оспорената заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяната ѝ на процесуално основание.

Съдът приема, че Заповед №ДС-193/22.05.2019 г. е издадена и в съответствие с материалния закон. Както се прие по-горе жалбоподателят е заемал длъжността Директор Дирекция „Управление на собствеността“ в Министерство на правосъдието по силата на Споразумение по чл.81б ЗДСл от 09.05.2017 г. и след издаване на Заповед №ДС-050 от същата дата на Председателя на Народното събрание, считано от 10.05.2017 г. Съгласно посочената разпоредба държавен служител може да изпълнява длъжност в друга администрация за срок до 4 години, ако отговаря на условията за нейното заемане, едногодишният срок за изпитване е изтекъл и служебното му правоотношение е безсрочно. По силата на чл. 81б, ал. 5 ЗДСл изпълняването на длъжност в друга администрация може да бъде предсрочно прекратено по искане на органа по назначаването на приемащата администрация или на държавния служител. Органът по назначаването на изпращащата администрация издава заповед за прекратяване на преместването. Така както е разписана разпоредбата на чл.81б, ал.5 ЗДСл, не предвижда специални изисквания към предсрочното прекратяването на временното преместване. Достатъчно е да е налице искане от приемащата администрация, при което изпращащата администрация няма оперативна самостоятелност да преценява, а действа в условията на обвързана компетентност, като органът по назначаването на изпращащата администрация издава заповед за прекратяване на преместването. И това е съвсем логично, тъй като необходимостта от временното преместване, както и качествата на служителя при изпълняване длъжността в приемащата администрация, са предоставени на преценката именно на приемащата администрация. Извод в тази насока се прави от разпоредбата на чл.81б, ал.3 ЗДСл, съгласно която всички заповеди, свързани със служебното правоотношение в рамките на срока за изпълнението на новата длъжност, с изключение на тези за прекратяване на правоотношението, се издават от органа по назначаването на приемащата администрация и се отразяват в служебното досие на държавния служител, което се съхранява в тази администрация. Предвид това, доколкото е налице искане от страна на Министъра на правосъдието за предсрочно прекратяване на преместването, Председателят на Народното събрание, единствено следва да издаде заповед за прекратяване на преместването, без да изследва и причините за искането. Процедурата по прекратяване на преместването е формална

процедура, при която единствено следва да е налице искане от приемащата администрация за това. Мотивите на тази администрация не могат, а и не следва да бъдат обсъждани от изпращащата администрация, която няма оперативна самостоятелност да преценява мотивите на приемащата администрация. Единствено следва да се съобрази и издаде заповед за прекратяване на преместването и съответно върне служителя на длъжността от преди преместването, както е сторено и с процесната заповед.

Предвид изложеното съдът намира, че Заповед №ДС-193 от 22.05.2019 г., издадена от Председателя на Народното събрание е законосъобразен административен акт, при което жалбата против нея се явява неоснователна. Същата е връчена на служителя на 22.05.2019 г. при което съгласно разпореденото в нея, а и предвид разпоредбата на чл.81б, ал.5 ЗДСл считано от тази дата той е заел предишната си длъжност Главен секретар в Народното събрание. Заповедта е породила правните си последици независимо от оспорването ѝ по съдебен ред, тъй като разпоредбата на чл.124, ал.2 ЗДСл предвижда, че обжалването не спира изпълнението ѝ.

Заповед №ДС-195 от 22.05.2019 г., издадени от Председателя на Народното събрание, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя за длъжността Главен секретар в Народното събрание, считано от датата на връчването ѝ също е издадена от компетентен орган – Председателя на Народното събрание, който съгласно чл.8, ал.1, т.12 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, обн., ДВ, [бр.35](#) от 2.05.2017 г., в сила от 2.05.2017 г., изм., бр.34 от 20.04.2018 г. е орган по назначаването на главния секретар на Народното събрание.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл.108 ЗДСл. Посочени са правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. За разлика от общия текст на чл.59, ал.2, т.4 АПК, изискващ излагане и на фактическите основания за издаване на административния акт, разпоредбата на чл.108, ал.1 ЗДСл установява като задължителен реквизит на акта посочване само на правните такива. Посоченото в акта правно основание в конкретния случай съдържа в себе си и обуславящото го фактическо обстоятелство, поради което не е необходимо излагането на други мотиви от органа по назначаване. Предвид това съдът приема, че при издаването на акта не са допуснати процесуални нарушения.

Съдът приема обаче, че Заповед №ДС-195 от 22.05.2019 г. е издадена в нарушение на материалния закон. За да прекрати служебното правоотношение с оспорвания ответникът е приел, че са налице основанията на чл.107, ал.1, т.7, вр. чл.7, ал.1, т.6 ЗДСл. Съгласно посочените разпоредби органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител е назначен при неспазване на условията по чл.7 и нарушението съществува и към момента на прекратяване на правоотношението. Посочената разпоредба на чл.7, ал.1, т.6 ЗДСл въвежда задължение държавният служител да отговаря на минималните изисквания за степен на завършено образование и ранг или професионален опит, както и на специфичните изисквания, предвидени в нормативните актове за заемане на съответната длъжност. За да е налице тази хипотеза на прекратяване на служебното правоотношение е необходимо кумулативното наличие на "неспазване на условията по чл. 7", както към момента на назначаване на длъжността, по отношение на която служебното правоотношение е прекратено, така и към момента на прекратяване на правоотношението. В случая, както се прие по-горе, оспорваният е назначен на

длъжността главен секретар на 18.05.2015 г. и служебното му правоотношение по отношение на тази длъжност не е прекратявано с преместването му на длъжността Директор Дирекция „Управление на собствеността“ в Министерство на правосъдието. След прекратяване на преместването и връщането му на тази длъжност не е възникнало ново правоотношение, а съществуващото преди преместването се запазва. Следователно преценката дали е спазена разпоредбата на чл.7, ал.1, т.6 ЗДСл относно изискванията за заемане на длъжността следва да се прави към 18.05.2015 г. и към 22.05.2019 г. Към първата дата (датата на назначаването) съдът прие по-горе, че съгласно тогава действащия класификатор на длъжностите в Народното събрание минималното изискване за заемане на длъжността „главен секретар“ е било образователна степен магистър, каквото оспорващият е притежавал. Предвид това съдът намира, че органът по назначаване в нарушение на чл.107, ал.1, т.7 ЗДСл е прекратил с оспорената заповед №ДС-195/22.05.2019 г., служебното правоотношение на С., позовавайки се на условия по чл.7, ал.1, т.6 ЗДСл и в частност на изисквания за образование, които условия не са съществували към момента на назначаването на служителя - 18.05.2015 г. В този смисъл, изискванията за длъжностната, въведени с утвърдения със заповед от 08.02.2019 г. Класификатор на длъжностите в Народното събрание, с липсата на които ответникът се е мотивирал в оспорения акт, са ирелевантни в случая спрямо правилното приложение на нормата на чл. 107, ал. 1, т. 7 ЗДСл. По горните съображения съдът приема, че Заповед №ДС-195 от 22.05.2019 г., издадени от Председателя на Народното събрание е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на делото частично основателна се явява претенцията на процесуалния представител на оспорващия за присъждане на направените разноски, съобразно представения списък. Видно от приложения договор за адвокатска защита и съдействие договореното възнаграждение по настоящото дело е в размер на 700 лева, които са изплатени от оспорващия на адвоката в брой. Това доказателство в случая съдът приема за достатъчно, за да установи плащане в посочения размер. Внесена е и държавна такса за двете оспорени заповеди в размер на 20 лева. Доколкото съдът прие за основателна жалбата само по отношение на втората заповед ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, в случая Народното събрание, съобразно чл.62 от Конституцията на Република България, следва да бъде осъдено да заплати на оспорващия разноски в размер на 360 лева, от които адвокатско възнаграждение в размер на 350 лева, и 10 лева държавна такса.

Искане за присъждане на разноски от страна на ответника не е направено, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. С. от [населено място] против Заповед №ДС-193 от 22.05.2019 г., издадена от Председателя на Народното събрание, с която е прекратено временното му преместване на длъжност Директор

Дирекция „Управление на собствеността“ в Министерство на правосъдието и е разпоредено, считано от датата на връчване, държавният служител да заеме длъжността Главен секретар в Народното събрание.

ОТМЕНЯ Заповед №ДС-195 от 22.05.2019 г., издадени от Председателя на Народното събрание, с която е прекратено служебното правоотношение на И. М. С. от [населено място] за длъжността Главен секретар в Народното събрание, считано от датата на връчването ѝ.

ОСЪЖДА Народното събрание да заплати на И. М. С. от [населено място] деловодни разноски в размер на 360 /триста и шестдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: